RACE & CULTURE

A Story of Humanity Beyond Borders

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: RAS EN CULTUUR

Ik heb ooit zes maanden in een appartement in Lissabon gewoond met mensen van verschillende nationaliteiten, en vandaag, op een datum die bedoeld is om een van de noodlottigste hoofdstukken van de mensheid te gedenken — het verschijnsel racisme — wil ik een persoonlijk verhaal vertellen dat mij heeft veranderd.

Ik kwam in dat appartement aan, in de uiterste buitenwijken van Lissabon, een van de armste en meest vervallen gebieden, overwegend Portugeestalig, met mensen uit Brazilië, Angola, São Tomé, Mogadishu, Madagaskar en een paar uit Portugal zelf.

De taal was me niet vertrouwd, maar in een deel van de straattaal deed ze denken aan dialectvormen uit mijn eigen stad — en de historische herinnering dat de Portugezen ooit mijn streek hadden gekoloniseerd, was niet alleen waarschijnlijk, ze was zeker.

Een uitdrukking die me altijd deed glimlachen, was wanneer ze in het Portugees FOCU MEU zeiden — wat in het Calabrische dialect dezelfde betekenis heeft.

Ik lette op alles. Alfonso, Osvaldo, Paolo, Roberto, Antonio en Ramon wachtten elke avond op me voor het eten. Ik was de oudste, en ze wilden mijn verhalen.

Een verhaal dat de geschiedenis in ging, was dat over bruschetta, bussetta en busadero — drie woorden, drie totaal verschillende dingen — en ik speelde ermee, weefde mijn verhalen, deed alsof ik het niet begreep, schiep met opzet overlappingen en misverstanden, en iedereen lag uiteindelijk dubbel van het lachen.

Ze lieten me de verhalen in het Portugees vertellen, en aan het eind van elk verhaal liet ik een “vaffanculo” in het Italiaans ontsnappen, als een soort bevrijdende ontlading, en iedereen glimlachte.

Niemand lette ooit op de kleur van mijn huid. Ik was de enige blanke man tussen zoveel andere kleuren, maar ’s avonds, samen, waren we een regenboog van geluk en glimlachen.

Ze zorgden er zelfs voor dat ik te eten had als ik geen geld had om het zelf te kopen, en dat deden ze met waardigheid en elegantie, terwijl ze me vertelden dat ik een professor in communicatie was, een deugniet met vrouwen, en iemand die van zijn geest een schat had gemaakt om weg te geven, nooit om uit te buiten.

Dus, aan wie mij leest: zo ziet een wereld in beweging eruit — en wanneer je het het minst verwacht, komt de ondenkbaarste hulp, zoals alleen de Portugezen die weten te geven.

Vaarwel, vrienden,
Ferdinando